

Sygnatura akt II AKa 265/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka /spr./

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Doroty Białkowskiej prokuratora Prokuratury (...)we W.

po rozpoznaniu 26 kwietnia 2023 r.

sprawy:

1. **A. O.**

oskarżonej z art. 258 § 3 k.k., art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

2. **G. D.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

3. **M. C. (1)**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

4. **J. C.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 204 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 12 kk

5. **M. K. (1)**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

6. **M. G.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

7. **T. N.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk., art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 263 § 2 kk

8. **Ż. K.** (dawniej A.)

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych: J. C., G. D., Ż. K., T. N. i A. O. oraz prokuratora co do wszystkich oskarżonych

od wyroków Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 28 stycznia 2022 r. i 1 lutego 2022 r., sygn. akt III K 84/20

uchyla wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 1 lutego 2022r., III K 84/20 wobec T. N. o czyn z art. 263§2 KK i sprawę tego oskarżonego przekazuje Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

zmienia zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2022 r., III K 84/20:

w stosunku do A. O. w ten sposób, że:

uniewinnia oskarżoną od czynu przypisanego jej w punkcie IV części rozstrzygającej, tj. występku z art. 276 KK, stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonej w punkcie XX części rozstrzygającej oraz związane z tym orzeczenie o zaliczeniu na poczet kary łącznej okresu pozbawienia wolności w sprawie z punktu XXIII części rozstrzygającej i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

za czyn przypisany oskarżonej w punkcie I części rozstrzygającej, tj. występku z art. 258§3 KK, na podstawie art. 37 b KK wymierza jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie II części rozstrzygającej, tj. występku z art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK i art. 65§1 KK obniża do 156.175 zł i za ten czyn, na podstawie art. 37 b KK wymierza jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

za czyn przypisany oskarżonej w punkcie III części rozstrzygającej, tj. występku z art. 204§1 KK w zw. z art. 12§1 KK, na podstawie art. 37 b KK wymierza jej karę miesiąca pozbawienia wolności oraz karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

orzeczony w punkcie XXII części rozstrzygającej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa obniża do 156.175 zł;

w stosunku do G. D. w ten sposób, że:

wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie VI części rozstrzygającej, tj. występku z art. 204§2 KK w zw. z art. 12 KK i art. 65§1 KK obniża do 87.580 zł, a karę grzywny wymierzoną za ten czyn obniża do 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

orzeczonej w punkcie XXII części rozstrzygającej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa obniża do 87.580 zł.;

w stosunku do J. C. w ten sposób, że:

wymierzoną oskarżonej za czyn przypisany w punkcie X części rozstrzygającej karę pozbawienia wolności obniża do 6 miesięcy, a karę grzywny obniża do 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, stwierdzając, że utraciły moc kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny wymierzone oskarżonej w punkcie XX części rozstrzygającej oraz związane z tym orzeczenie o zaliczeniu na poczet kary łącznej okresu pozbawienia wolności w sprawie z punktu XXIII części rozstrzygającej;

wymierzoną oskarżonej za czyn przypisany w punkcie XI części rozstrzygającej karę grzywny obniża w ten sposób, że ustala stawkę dzienną grzywny na 20 zł;

w stosunku do Ż. A. w ten sposób, że, karę grzywny wymierzoną oskarżonej w punkcie XIX części rozstrzygającej obniża do 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł;

w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do A. O., G. D., J. C. i Ż. A. oraz w stosunku do M. C. (1), M. K. (1), M. G. i T. N.;

na podstawie art. 85§1 KK, art. 86§1 i 2 KK oraz art. 87§2 KK łączy:

A. O. wymierzone w niniejszym wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności i wymierza jej karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności;

J. C. kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach IX i XI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz w punkcie II ppkt 3a niniejszego wyroku i wymierza jej karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzone w niniejszym wyroku i wymierza jej karę łączną grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł;

na podstawie art. 69§1 KK, art. 70§1 KK, art. 72§1 pkt 1 KK i art. 73§2 KK warunkowo zawiesza J. C. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie IV niniejszego wyroku na okres roku próby, oddając oskarżoną pod dozór kuratora oraz zobowiązując do zawiadamiania kuratora o przebiegu okresu próby;

na podstawie art. 63§1 KK zalicza:

A. O. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 grudnia 2017 r., godz. 14,06 do 6 sierpnia 2018 r., godz. 14,23 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

J. C. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 grudnia 2017 r., godz. 14,20 do 4 stycznia 2018 r., godz. 14,20 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości, zaś na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres od 4 stycznia 2018 r., godz. 14,21 do 9 kwietnia 2018 r., godz. 15,30;

zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, wydatkami za to postępowanie obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 28 stycznia 2022 r., III K 84/20:

I. **A. O.** uznał za winną za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

A. O. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza jej karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

A. O. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. występku z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 k.k. wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

A. O. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. **G. D.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że działała ona w okresie od listopada 2010 roku do 5 grudnia 2017 roku tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. **G. D.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że działała ona w okresie od listopada 2010 roku do 5 grudnia 2017 roku, a korzyść osiągnięta z popełnienia przestępstwa wyniosła łącznie nie mniej niż 106.700,00 zł tj. występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. **J. C.** uznał za winną tego, że w okresie od grudnia 2016 roku do 5 grudnia 2017 roku w P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O., Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K. brała udział w działaniach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez A. O., działającej na terenie kraju, w miejscowościach: P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O. Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K., w skład której, w różnych okresach czasu, wchodził: G. D., M. M., M. J. (1), J. C., M. C. (1), M. G., Ż. A. i T. N., mającej na celu popełnienie przestępstw, polegających na ułatwianiu kobietom uprawiania prostytucji, a następnie na czerpaniu z uprawiania przez kobiety prostytucji korzyści majątkowej, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VIII. **J. C.** uznał za winną tego, że w okresie od grudnia 2016 roku do 5 grudnia 2017 roku w P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O., Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. O. oraz wspólnie i w porozumieniu z:

- G. D., uczestniczącą w procederze od 2010 roku,
- M. M., uczestniczącą w procederze od czerwca 2017 roku do 15 września 2017 roku,
- M. J. (1), uczestniczącą w procederze od listopada 2016 roku,
- M. K. (1), uczestniczącą w procederze od grudnia 2012 roku,
- M. C. (1), uczestniczącą w procederze co najmniej od grudnia 2012 roku,
- M. G., uczestniczącą w procederze od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku i od grudnia 2016 roku,

- **Ż. A.**, uczestniczącą w procederze od kwietnia 2017 roku do października 2017 roku,

- **T. N.**, uczestniczącym w procederze w okresie od 2010 roku,

czerpała korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez: **E. L.**, **M. L.**, **A. M.**, **L. V.**, **L. S.**, **A. B.**, **J. H.**, **R. P.**, **E. K.** (1), **Ż. A.**, **R. D.** - **T.**, **P. S.**, **O. Górna**, **N. K.**, **M. K.** (2), **M. C.** (2), **M. E.**, **M. J.** (2), **J. N.**, **J. K.**, **E. S.**, **E. P.**, **D. P.**, **E. O.**, **A. S.** (1), **M. B.**, **A. G.**, **A. K.** (1), **A. K.** (2), **A. K.** (1), **M. N.**, **M. M.** i **I. S.** oraz nieustalone kobiety, ułatwiając im prostytuowanie się w ten sposób, że pełniąc funkcję telefonistki i podając się za prostytuującą się kobietę, namawiała dzwoniących z ogłoszeń mężczyzn do skorzystania z usług seksualnych, umawiała ich z konkretną, prostytuującą się kobietą oraz nadzorowała pracę prostytuujących się kobiet, rozliczając je z wykonanych usług seksualnych, zarobionych przez nie pieniędzy oraz przekazywała **A. O.** te dane a także pochodzące z prostytucji pieniądze, w kwocie co najmniej 70 zł od każdej wykonanej przez prostytuującą się kobietę usługi seksualnej, przy czym w odniesieniu do: **Ż. A.** - w okresie do kwietnia 2017 roku oraz **M. M.** - w okresie do maja 2017 roku a następnie z pieniędzy, jakie wyżej wymienione oraz nieustalone kobiety zarobiły na uprawianiu prostytucji pobierała część w łącznej kwocie co najmniej 90 zł dziennie, przez co z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, osiągając korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 11.220 zł, tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. J. C. uznał za winną tego, że w okresie od kwietnia 2016 roku do września 2016 roku w **O.** i **W.** w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, czerpała korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez **E. L.**, czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez **E. L.** prostytucji, ułatwiając jej prostytuowanie się w ten sposób, że pełniąc funkcję telefonistki i podając się za prostytuującą się kobietę, namawiała dzwoniących z ogłoszeń mężczyzn do skorzystania z usług seksualnych i umawiała ich z **E. L.** a następnie z pieniędzy, jakie wyżej wymieniona zarobiła na uprawianiu prostytucji pobierała część, osiągając korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

X. T. N. uznał za winnego tego, że w okresie od 2010 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku w **P.**, **W.**, **G.**, **O.**, **S.**, **L.**, **J.**, **S.**, **B.**, **P.**, **O.**, **Z.**, **R.**, **T.**, **K.**, **K.**, **P.**, **M.**, **L.**, **K.**, **K.**, **W.**, **S.**, **W.** i **K.** brała udział w działaniach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez **A. O.**, działającej na terenie kraju, w miejscowościach: **P.**, **W.**, **G.**, **O.**, **S.**, **L.**, **J.**, **S.**, **B.**, **P.**, **O.**, **Z.**, **R.**, **T.**, **K.**, **K.**, **P.**, **M.**, **L.**, **K.**, **K.**, **W.**, **S.**, **W.** i **K.**, w skład której, w różnych okresach czasu, wchodził: **G. D.**, **M. M.**, **M. J.** (1), **J. C.**, **M. C.** (1), **M. G.**, **Ż. A.** i **M. K.** (1), mającej na celu popełnienie przestępstw, polegających na ułatwianiu kobietom uprawiania prostytucji, a następnie na czerpaniu z uprawiania przez kobiety prostytucji korzyści majątkowej, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XI. T. N. uznał za winnego tego, że w okresie od 2010 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku w **P.**, **W.**, **G.**, **O.**, **S.**, **L.**, **J.**, **S.**, **B.**, **P.**, **O.**, **Z.**, **R.**, **T.**, **K.**, **K.**, **P.**, **M.**, **L.**, **K.**, **K.**, **W.**, **S.**, **W.** i **K.**, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez **A. O.** oraz wspólnie i w porozumieniu z:

- **G. D.**, uczestniczącą w procederze od 2010 roku,

- **M. M.**, uczestniczącą w procederze od czerwca 2017 roku do 15 września 20x7 roku,

- **M. J.** (1), uczestniczącą w procederze od listopada 2016 roku,

- **M. C.** (1), uczestniczącą w procederze co najmniej od grudnia 2012 roku,

- **J. C.**, uczestniczącą w procederze od grudnia 2016 roku,

- **M. K.** (1), uczestniczącą w procederze od grudnia 2012 roku,

- **M. G.**, uczestniczącą w procederze od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku i od grudnia 2016 roku,

- **Ż. A.**, uczestniczącą w procederze od kwietnia 2017 roku do października 2017 roku,

czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez: E. L., M. L., A. M., L. V., L. S., A. B., J. H., R. P., E. K. (1), Ż. A., R. D. - T., P. S., O. Górna, N. K., M. K. (2), M. C. (2), M. E., M. J. (2), M. G., J. N., J. K., E. S., E. P., D. P., E. O., A. S. (1), M. B., A. G., A. K. (1), A. K. (2), A. K. (1), M. N., M. J. (1), M. M., M. C. (1) i I. S. oraz nieustalone kobiety, ułatwiając im prostytuowanie się w ten sposób, że pełniąc funkcję ochroniarza zagwarantował funkcjonowanie zorganizowanej grupy przestępczej oraz gwarantował bezpieczeństwo prostytuującym się kobietom i pozostałym, współtworzącym zorganizowaną grupę przestępczą osobom, przy czym w odniesieniu do: Ż. A. - w okresie do kwietnia 2017 roku, M. G. - w okresie do sierpnia 2014 roku, M. J. (1) - w okresie do listopada 2016 roku, M. C. (1) - w okresie do grudnia 20x2 roku oraz M. M. - w okresie do maja 2017 roku a następnie z pieniędzy, jakie wyżej wymienione oraz nieustalone kobiety zarobiły na uprawianiu prostytucji pobierał część w łącznej kwocie co najmniej 500 zł miesięcznie w okresie od 2010 roku do 2012 roku, w łącznej kwocie co najmniej 700 zł miesięcznie w okresie od 2012 roku do 2014 roku oraz w łącznej kwocie 2.000 zł miesięcznie w okresie od 2014 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku oraz korzystając z usług prostytutek w sposób nieodpłatny, przez co z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, osiągając korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 122.800 zł, tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. **T. N.** uznał za winnego tego, że w dniu 5 grudnia 2017 roku we W. bez wymaganego zezwolenia posiadał wytworzoną samodzielowo broń palną - pistolet kaliber 7,65 mm i 8 sztuk amunicji 7,65 mm (...), tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

XIII. **Ż. A.** uznał za winną tego, że w okresie od kwietnia 2017 roku do października 2017 roku w P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O., Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K. brała udział w działaniach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez A. O., działającej na terenie kraju, w miejscowościach: P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O., Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K., w skład której, w różnych okresach czasu, wchodził: M. M., M. J. (1), M. C. (1), J. C., M. K. (1), M. G., G. D. i T. N., mającej na celu popełnienie przestępstw, polegających na ułatwianiu kobietom uprawiania prostytucji, a następnie na czerpaniu z uprawiania przez kobiety prostytucji korzyści majątkowej, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XIV. **Ż. A.** uznał za winną w okresie od kwietnia 2017 roku do października 2017 roku w P., W., G., O., S., L., J., S., B., P., O., Z., R., T., K., K., P., M., L., K., K., W., S., W. i K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. O. oraz wspólnie i w porozumieniu z:

- G. D., uczestniczącą w procedurze od 2010 roku,
- M. M., uczestniczącą w procedurze od czerwca 2017 roku do 15 września 2017 roku,
- M. J. (1), uczestniczącą w procedurze od listopada 2016 roku,
- M. C. (1), uczestniczącą w procedurze co najmniej od grudnia 2012 roku,
- J. C., uczestniczącą w procedurze od grudnia 2016 roku,
- M. K. (1), uczestniczącą w procedurze od grudnia 2012 roku,
- M. G., uczestniczącą w procedurze od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku i od grudnia 2016 roku,
- T. N., uczestniczącym w procedurze w okresie od 2010 roku,

czerpała korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez: E. L., M. L., A. M., L. V., L. S., A. B., J. H., P. S., O. Górna, N. K., M. K. (2), M. C. (2), J. N., J. K., E. S., E. P., D. P., E. O., A. S. (1), A. G., A. K. (2), A. K. (1), M. N. i I. S. oraz nieustalone kobiety, ułatwiając im prostytuowanie się w ten sposób, że pełniąc funkcję telefonistki i podając się za prostytuującą się kobietę, namawiała dzwoniących z ogłoszeń mężczyzn do skorzystania z usług seksualnych, umawiała ich z konkretną, prostytuującą się kobietą oraz nadzorowała pracę prostytuujących się kobiet,

rozliczając je z wykonanych usług seksualnych, zarobionych przez nie pieniędzy oraz przekazywała A. O. te dane a także pochodzące z prostytucji pieniądze, w kwocie co najmniej 70 zł od każdej wykonanej przez prostytutującą się kobietę usługi seksualnej a następnie z pieniędzy, jakie wyżej wymienione oraz nieustalone kobiety zarobiły na uprawianiu prostytucji pobierała część w łącznej kwocie co najmniej 90 zł dziennie, przez co z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, osiągając korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 180 zł, tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XV. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności i wymierzył kary łączne:

- A. O. karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności łącząc kary wymierzone w punktach I, II, III i IV,

- G. D. karę łączną roku pozbawienia wolności łącząc kary wymierzone w punktach V i VI,

- J. C. karę łączną roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych każda łącząc kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w punktach IX, X i XI,

- T. N. karę łączną roku pozbawienia wolności łącząc kary wymierzone w punktach XVI i XVII,

- Ż. A. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności łącząc kary wymierzone w punktach XVIII i XIX;

XVI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił G. D., J. C. i Ż. A. wykonanie orzeczonych w punkcie XX kar łącznych pozbawienia wolności na okres po 3 (trzy) lata próby oddając oskarżone pod dozór kuratora i zobowiązując je do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z popełnienia przestępstwa:

- opisanego w punkcie II przez A. O. w wysokości 1.051.213,00 złotych,

- opisanego w punkcie VI przez G. D. w wysokości 106.700,00 złotych,

- opisanego w punkcie X przez J. C. w wysokości 11.220,00 złotych,

- opisanego w punkcie XI przez J. C. w wysokości 2000,00 złotych,

- opisanego w punkcie XVII przez T. N. w wysokości 122.800,00 złotych,

- opisanego w punkcie XIX przez Ż. A. w wysokości 180,00 złotych;

W sprawie III K 84/20 Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał jeszcze drugi wyrok w dniu 1 lutego 2022 r., w którym T. N. uznał za winnego przestępstwa z art. 263§2 KK za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ten wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny na niekorzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze, zarzucając rażącą łagodność wymierzonej mu kary i wnosząc o wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności.

Wymieniony wyrok zaskarżył też w całości obrońca T. N. adw. P. G. zarzucając wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 7 i 9 KPK, gdyż w tej samej sprawie w dniu 28 stycznia 2022 r. zapadł wyrok, który dotyczył tego samego czynu, żądając we wniosku odwoławczym uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

Wyrok z dnia 28 stycznia 2022 r. zaskarżył **oskarżyciel publiczny** w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze w stosunku do wszystkich oskarżonych, zarzucając rażącą niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej

wymierzonych A. O., G. D., M. C. (1), J. C., M. K. (1), M. G., T. N. i Ż. A. oraz wnosząc o wymierzenie A. O. kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, G. D. kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, M. C. (1) kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, J. C. kary łącznej roku pozbawienia wolności, M. K. (1) kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, M. G. kary łącznej roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, T. N. kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i Ż. A. kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz utrzymania w mocy wyroku w pozostałej części.

Wyrok z dnia 28 stycznia 2022 r. zaskarżył w całości **obrońca A. O.** adw. K. K. zarzucając:

odnośnie do czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 258§3 KK przez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w niezasadnym ustaleniu, że oskarżona kierowała zorganizowaną grupą przestępczą,

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez niezasadne uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne;

odnośnie do czynu przypisanego oskarżonej w punkcie II:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK w zw. z art. 65§1 i 2 KK przez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w niezasadnym ustaleniu, że oskarżona czerpała korzyści z cudzego nierządu,

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez niezasadne uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne;

odnośnie do czynu przypisanego oskarżonej w punkcie III:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK przez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w niezasadnym ustaleniu, że oskarżona ułatwiała uprawianie prostytucji A. K. (3),

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez niezasadne uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne;

odnośnie do czynu przypisanego oskarżonej w punkcie IV:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 276 KK przez niezasadne ustalenie, że oskarżona ukrywała dokumenty, którymi nie miała prawa rozporządzać,

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez niezasadne uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne;

odnośnie do rozstrzygnięcia z punktu XXII:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 45§1 KK przez orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej z przestępstwa przypisanego w punkcie II,

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez niezasadne uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne;

rażącą niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonej.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich przypisanych jej czynów. Skarżący złożył także wnioski alternatywne.

Wyrok z dnia 28 stycznia 2022 r. zaskarżył w całości **obrońca G. D.** adw. D. N. zarzucając:

obrazę prawa materialnego, tj.:

art. 258§1 KK i art. 204§2 KK, a w konsekwencji art. 12 KK i art. 65§1 KK przez ich zastosowanie, gdy sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, która przeczyła, że działała w zorganizowanej grupie przestępczej,

art. 33§3 KK przez jego niezastosowanie i ustalenie stawki dziennej grzywny bez uwzględnienia dochodów oskarżonej, jej warunków osobistych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia:

(w zakresie opisu czynu i wymiaru przepadku), polegający na nieprawidłowym ustaleniu korzyści osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia przestępstwa w wysokości 106.700 zł, gdy prawidłowo ustalona korzyść wynosi 87.580 zł.

przez uwzględnienie w opisie obu czynów, że oskarżona popełniła przypisane czyny również w okresie od listopada do grudnia 2014 r. oraz od września 2016 r. do czerwca 2017 r., gdy wtedy miała przerwę i nie pracowała dla A. O..

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od czynów przypisanych w punktach V i VI, o uchylene orzeczenia z punktu XX tiret dwa, XXII tiret dwa i XXIII tiret trzy oraz wyeliminowanie oskarżonej z punktu XXI. Skarżący złożył także wnioski alternatywne.

Wyrok z 28 stycznia 2022 r. zaskarżył w całości **obrońca Ż. K.** (dawniej A.) r. pr. R. G. zarzucając:

obrazę prawa materialnego, tj.:

art. 258§1 KK przez błędną wykładnię wyrażającą się w uznaniu oskarżonej za winną działania w zorganizowanej grupie przestępczej, które trwało nie dłużej niż 2 dni,

art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK, gdy wieloczynowy charakter sutenerstwa wyklucza przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego,

art. 204§2 KK przez błędną wykładnię, gdyż oskarżona nie czerpała korzyści, bo jej zachowanie było incydentalne,

art. 65§1 KK przez błędną wykładnię, gdyż oskarżona nie czerpała korzyści, bo jej zachowanie było incydentalne,

obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK przez dowolną ocenę: a) wyjaśnień M. K. (1), b i c) wyjaśnień oskarżonej,

art. 170§3 KPK przez zaniechanie przesłuchania J. H.;

błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, że A. O. wydawała oskarżonej wiążące polecenia.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XVIII i XIX przez uniewinnienie oskarżonej, a także zmianę orzeczeń z punktów XXI i XXII.

Wyrok z 28 stycznia 2022 r. zaskarżył **obrońca J. C.** adw. J. Ł. w zakresie dotyczącym punktów IX, X i XX zarzucając:

obrazę prawa materialnego, tj. art. 258§1 KK przez jego zastosowanie, gdy brak jest podstaw do uznania, że oskarżona działała w zorganizowanej grupie przestępczej,

obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, tj. sprzeczności wyroku z jego uzasadnieniem (brak tożsamości osoby) oraz nieadekwatność opisu przypisanego czynu z zebraniem materiałem dowodowym.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie J. C. od czynu z art. 258§1 KK oraz zmianę opisu czynu z art. 204§2 KK przez wyeliminowanie zwrotu, że działała w zorganizowanej grupie przestępczej i złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny.

Wyrok z 28 stycznia 2022 r. zaskarżył również **obrońca T. N.** adw. P. G. w zakresie dotyczącym punktów XVI, XVII i XX zarzucając:

obrazę prawa procesowego, tj. art. 413§1 pkt 5 KPK przez pominięcie rozstrzygnięcia odnośnie do czynu z art. 263§2 KK,

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że T. N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

naruszenie prawa materialnego, tj. art. 204§2 KK przez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona tego czynu.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów.

Odnotać należy, że żądanie sporządzenia uzasadnienia wyroku wydanego przez sąd odwoławczy zostało zgłoszone przez oskarżyciela publicznego oraz obrońców A. O. i T. N.. Zatem tylko odnośnie do tych stron przedstawione zostaną motywy wymienionego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Bezzasadna jest apelacja oskarżyciela publicznego, gdyż nie ma prawnych i społecznych powodów do podwyższania kar wymierzonych oskarżonym. Wnioski odwoławcze oderwane są od rzeczywistości i realiów sprawy. Domaganie się wymierzenia A. O. kary 6 lat pozbawienia wolności, a pozostałym oskarżonym wysokich bezwzględnych kar pozbawienia wolności stanowi wręcz wyraz pogardy dla godności człowieka. Natomiast zasadne w znacznej części okazały się apelacje obrońców oskarżonych, choć od razu trzeba zastrzec, że niezasadne są wszystkie zarzuty obrazy prawa materialnego sformułowane w apelacjach A. O., G. D., Ż. A. i J. C.. Dość powiedzieć, że wymieniony zarzut może być podniesiony dopiero wtedy, gdy strona akceptuje ustalenia faktyczne. Logicznie sprzeczne jest bowiem jednoczesne podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego, jak uczyniono to w wymienionych skargach. Dlatego sąd odwoławczy zarzuty obrazy prawa materialnego ocenił jako zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Przechodząc do oceny apelacji T. N. skierowanej przeciwko wyrokowi z 1 lutego 2022 r. stwierdzić należy, że jest ona zasadna w zakresie wniosku odwoławczego. Zważyć wszak należy, że wyrokowanie stanowi końcowy etap postępowania przed sądem, w którym rozstrzyga się o przedmiocie procesu. Wyodrębnić w nim można następujące czynności: 1) naradę nad wyrokiem (art. 108 KPK i art. 408 KPK); 2) głosowanie nad wyrokiem art. 111 KPK; 3) sporządzenie i ogłoszenie wyroku oraz ustne przytoczenie najważniejszych jego powodów (art. 418 KPK). Wynika stąd, że po zakończeniu narady i głosowania nad wyrokiem, następuje sporządzenie wyroku i jego podpisanie, po czym przewodniczący ogłasza wyrok, stosownie do art. 418 KPK. Wyrok ma być zatem ogłoszony po przeprowadzeniu wymienionych czynności. Każda z tych czynności odgrywa ważną oraz istotną rolę i niedopuszczalne jest pominięcie którejkolwiek (zob. wyr. SN z 21.01.2004 r., II KK 168/03).

W rozpoznawanej sprawie, na rozprawie w dniu 18 stycznia 2022 r. przewodniczący składu orzekającego zamknął przewód sądowy i udzielił głosu stronom, po czym sąd postanowił na podstawie art. 411§1 KPK odroczyć wydanie wyroku do dnia 28 stycznia 2022 r. ze względu na zawilość sprawy. Należy mieć w polu widzenia, że w razie przekroczenia tego terminu rozprawę prowadzi się od początku (art. 411§ i 2 KPK).

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2022 r. sąd ogłosił wyrok, który nie zawierał rozstrzygnięcia dotyczącego popełnienia przez T. N. przestępstwa z art. 263§3 KK, określonego w punkcie XVI aktu oskarżenia. Świadczy to, że kwestia odpowiedzialności T. N. za wymienione przestępstwo nie była przedmiotem narady. Po ogłoszeniu wyroku i podaniu ustnych motywów, przewodniczący pouczył strony o środkach odwoławczych i zamknął rozprawę główną.

Następnie, w dniu 1 lutego 2022 r. w tej samej sprawie (III K 84/20) sąd wydał wyrok uznając T. N. za winnego przestępstwa z art. 263§2 KK. Wyrok ten został wydany bez przeprowadzenia narady i po przekroczeniu 14 dniowego terminu odroczenia ogłoszenia wyroku. Z tych względów, sąd odwoławczy uchylił rzeczony wyrok, a sprawę T. N. o czyn z art. 263§2 KK przekazał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Sąd pierwszej instancji obowiązany jest od początku przeprowadzić rozprawę i rozstrzygnąć o odpowiedzialności T. N. za czyn z art. 263§2 KK.

Odnosić należy, że odnośnie do omawianego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu oskarżyciel publiczny nie zauważył tak istotnych błędów, a jedynie zbyt niską karę wymierzoną T. N..

Odnosić do apelacji skierowanych przeciwko wyrokowi z 28 stycznia 2022 r. zważyć należy, co następuje. Oceniając zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych co do kierowania przez A. O. zorganizowaną grupą przestępczą, podnoszone w apelacji obrońcy tej oskarżonej oraz brania udziału w takiej grupie, sformułowane w apelacjach G. D., J. C. i Ż. A., należy zaakcentować następujące kwestie. Zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, które łączy wspólny cel popełniania przestępstw. Przepis art. 258 KK nie określa katalogu tych przestępstw, nie określa ich nazwą rodzajową ani w żaden inny sposób nie limituje pojęcia przestępstwa. Tym samym, w wymienionym typie czynu zabronionego chodzi o każde przestępstwo określone przez ustawę, również o przestępstwo z art. 204§2 KK. Wynika stąd, że zorganizowana grupa przestępcza może być utworzona w celu popełniania przestępstw z art. 204§2 KK. Grupa przestępcza, o której mowa w art. 258§1 KK powinna charakteryzować się wewnętrzną strukturą organizacyjną, choćby o niskim stopniu, ale na tyle zwartą, aby tworzyła grupę zorganizowaną. Osoby należące do takiej grupy powinny akceptować cele jej działania oraz sposoby realizacji tych celów.

Branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej polega zaś na przynależności do tej grupy ze świadomością jej celu oraz sposobu i form działania. Ponieważ przestępstwo z art. 258§1 KK ma charakter formalny, jego popełnienie następuje z chwilą przystąpienia sprawcy do takiej grupy. Czynność sprawcza kierowania zorganizowaną grupą przestępczą polega zaś na faktycznym sprawowaniu kontroli nad tą strukturą, na możliwości wydawania poleceń i podejmowania zasadniczych decyzji.

Zważyć więc należy, że G. D., która przyznała się do popełnienia zarzuconych jej przestępstw wyjaśniła, że A. O. powiedziała jej, że praca w agencji będzie polegać na odbieraniu telefonów, umawianiu klienta z dziewczyną i podawaniu miejsca spotkania oraz ewentualnie innych drobnych informacji o tym spotkaniu. A. O. powiedziała jej, w jakim celu ma umawiać te spotkania. Ustaliła z nią warunki pracy. Na początku, za kilka godzin pracy miała otrzymać 70 zł. Oskarżone znajdujące się na sali sądowej zna z pracy u A.. Oskarżona podała, że miała zeszyt, do którego wpisywała dziewczyny oraz ilość przyjętych przez nie klientów. Przyznała się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, gdyż miała na uwadze wszystkie panie telefonistki, które pracowały w agencji, a było ich wiele. Na tej podstawie uznała, że jest to zorganizowana grupa przestępcza.

J. C., choć nie zgadza się z zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej wyjaśniła, że pracowała jako telefonistka. Umawiała klienta z dziewczyną. Pracowała w domu. Odbierała telefony od trzech oskarżonych, które są na sali. Z A. i innymi telefonistkami miała kontakty służbowe. Nie interesowało jej, co się tam dzieje. Od A. dostawała 10 zł od każdego umówionego klienta. Od dziewczyn otrzymywała informacje czy klient przyszedł, czy zrezygnował. A. przekazywała listę klientów. Ona ją weryfikowała i za to płaciła 10 zł od każdego faktycznie przyjętego klienta. Telefony brała od telefonistek, tj. M. C. (1) i G. D.. Rozliczała się z A.. Nie miała wątpliwości, że chodzi o usługi seksualne oraz że bierze w tym udział. A. podawała wykaz (listę) klientów i za każdego otrzymywała 10 zł.

M. G. wyjaśniła, że pracowała w agencji jako telefonistka. Od A. O. otrzymała telefony komórkowe. Jeżeli dzwonił mężczyzna zainteresowany usługą, podawała mu adres jaki wcześniej wskazała jej A..

Pozostałe oskarżone odmówiły złożenia wyjaśnień na rozprawie głównej, podtrzymując wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego.

Na rozprawie w dniu 9 marca 2021 r. E. L. zeznała, że pracowała u A. w R.. Jeździła po Polsce. Pracowała w G. i P.. Innych miast nie pamięta. Na rozprawie w dniu 18 maja 2021 r. N. K. podała, że współpracowała z A.. I wszyscy na sali wiedzą, w czym rzecz. Spotykała się z N. w hotelach. Współpracowała też z paniami, które są na sali. Z N. były kontakty intymne. Na rozprawie w dniu 23 lipca 2021 r. M. K. (2) podała, że pracowała we W.. Były trzy lokale. Chce zapamiętać. Telefonistom mówiła, że jest klient. Tak się przyjęło. Czasami był jeden dziennie, a niekiedy pięciu. Jeździła do L. i R.. Dziewczyny składały się na rachunki. P. S. zeznała zaś, że zajmowała się świadczeniem usług. Nikt jej nie namawiał. Robiła to we W., P., R.. Rozliczała się z A.. Miała u niej potężne długi. Z kolei A. K. (2) zeznała, że pracowała u A.. Świadczyła usługi około roku. Pieniądze zostawiała w mieszkaniu przy ul. (...) na stoliku. Kilka razy spotkała się z N..

O tym, że zarobione na świadczeniu usług seksualnych pieniądze były oddawane A. O. zeznały także J. N., D. P., A. G. i M. N. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 r, 7 września 2021 r. i 26 października 2021 r.

Przywołać należy też zeznania kobiet, które pracowały w agencji. J. H. przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym 5.12.2017 r. (k. 60) zeznała, że szczegóły zatrudnienia w agencji ustaliła z A.. Pracowała od lutego 2015 r. Mieszkanie przy ul. (...), gdzie miała pracować, wskazała jej A.. Gdy pierwszy raz tam przyszła, były już inne dziewczyny. W związku z pracą kontaktowała się jedynie z A.. Średnio w miesiącu zarabiała 6000 zł. Rozliczała się z A. od klienta. Ze stawki 180 zł za usługę, 70 zł oddawała A., a 110 zł zostawiała sobie. Świadczyła usługi w O. W..., K., R., K., R., K. i N.. Zna G. D., M. C. (1) i M. K. (1). Zbieżne w treści zeznania J. H. złożyła będąc przesłuchana przez prokuratora (k. 89). Zeznania te podtrzymała na rozprawie odwoławczej.

Natomiast R. P. przesłuchana 5.12.2017 r. (k. 101) zeznała, że wszystkie szczegóły pracy w agencji omówiła z A.. Od klienta za usługę otrzymywała 160 zł. Z tej kwoty, 70 zł oddawała telefonistce, która prowadziła zeszyt z zapiskami. Nie była do niczego zmuszana. Klientów wybierała sama. O tym, że jest klient dowiadywała się od telefonistki, która odbierała od niego telefon. W mieszkaniu przy ul. (...) telefony odbierała G.. G. D. jest telefonistką z ul. (...). T. N. był ochroniarzem. Zeznania te podtrzymała na rozprawie głównej.

Już w świetle tych dowodów nie budzi wątpliwości prawidłowość ustalenia sądu pierwszej instancji, że A. O. kierowała zorganizowaną grupą przestępczą, której celem było czerpanie korzyści majątkowych z cudzego nierządu. W skład tej grupy wchodziły wszystkie oskarżone, które wywiodły apelacje, T. N. oraz dalsze osoby, tworzące łącznie dziewięćosobową strukturę. Kobiety pracujące w agencji zatrudniane były przez A. O.. Świadczyły usługi we W. w mieszkaniu przy ul. (...) oraz wielu innych miastach P.. Z wynagrodzenia za usługę większość zatrzymywały dla siebie oddając A. O. 70 zł od każdego klienta. Mężczyźni zainteresowani usługą dzwoniли na numery telefonów podane w ogłoszeniu. Telefony odbierały tzw. telefonistki, którymi były oskarżone poza A. O.. Umawiały one klienta z dziewczyną, która była akurat wolna. Wszystkie telefonistki były świadome swojej roli i wykonywanej pracy. Od każdego umówionego klienta otrzymywały 10 zł. Zarobione w taki sposób środki wypłacała im A. O.. Ilość umówionych klientów zapisywały w zeszytach. Funkcję ochroniarza spełniał T. N., który otrzymywał miesięczne wynagrodzenie od A. O. oraz korzystał za darmo z usług świadczonych przez kobiety zatrudnione w agencji.

Zważyć należy, że czerpanie korzyści z cudzego nierządu kryminalizowane jest od setek lat. Takie zachowanie stanowi czyn karalny w większości państw współczesnego świata. Świadomość, że czerpanie korzyści z cudzego nierządu stanowi przestępstwo wydaje się powszechna, gdyż wynika nie tylko z faktu uznania takiego zachowania za zabronione i karalne przez ustawę, ale także opisywania i przedstawiania go w niezliczonej ilości książek, filmów fabularnych i innych wytworów kultury człowieka. Wszystkie osoby oskarżone posiadają stosowne wykształcenie, doświadczenie życiowe i zawodowe. Stąd nie budzi wątpliwości ustalenie, że miały one świadomość przestępności swojego zachowania. Oskarżone G. D., Ż. A. i J. C. wiedziały, że podjęły pracę w tzw. agencji towarzyskiej, która polegała na telefonicznym umawianiu klienta zainteresowanego usługą seksualną z dziewczyną świadczącą taką usługę. Ilość umówionych klientów dokumentowały w zeszytach. Zapisy w tych zeszytach stanowiły podstawę do rozliczenia się za wykonaną pracę w taki sposób, że za każde umówione spotkanie otrzymywały 10 zł. Wymienione oskarżone rozliczały się z A. O., która przyjęła je do pracy i wypłacała wynagrodzenie. T. N. pracował w charakterze ochroniarza. Wynagrodzenie oskarżonych pracujących w charakterze telefonistki oraz T. N. pochodziło z uprawiania nierządu przez kobiety zatrudnione w agencji przez A. O.. Prostyтуujące się kobiety oddawały wszak część zarobionych

pieniędzy A. O., która z tych środków wypłacała wynagrodzenie oskarżonym telefonistkom oraz T. N., nabywała środki czystości do mieszkania przy ul. (...), pościel, ręczniki i inne niezbędne rzeczy, a resztę zatrzymywała dla siebie. Usługi seksualne świadczone były we W. w wymienionym mieszkaniu, w innych miastach P. bądź innych miejscach wskazanych przez klienta, np. hotelu.

Twierdzenia zawarte w apelacji obrońcy A. O., że stworzona przez nią struktura nie odpowiada typowemu czy klasycznemu wyobrażeniu sutenerstwa, w którym bezwzględny alfons czerpie korzyści z uprawiania prostytucji przez podległe mu kobiety, nie mogą w żaden sposób podważyć prawidłowych ustaleń sądu pierwszej instancji i oceny prawnej zachowania wymienionej oskarżonej. Natomiast fakt, że oskarżona zachowywała się w sposób opisany w apelacji, że w prowadzonej przez nią agencji panowały stosunki, które zasadnie podkreślono w skardze, ma znaczenie dla ustalenia stopnia szkodliwości społecznej przypisanych jej przestępstw, a tym samym znaczenia dla wymiaru kary i innych środków reakcji karnej.

W żadnym razie nie można podzielić twierdzenia, że prostytuujące się kobiety zawiązały dobrowolne stowarzyszenie, w celu ochrony przed ich wyzyskiwaniem i uniknięcia zagrożeń właściwych dla typowego sutenerstwa. Prawdą jest, że kobiety zatrudnione w agencji nie były zmuszane do świadczenia usług seksualnych, same decydowały o tym czy i kiedy oraz jak długo chcą pracować. Mogły odmówić wykonania usługi, gdy klient był nietrzeźwy lub zachowywał się w nieakceptowalny sposób. Prywatnie okazywały sobie wsparcie a nawet łączyły je przyjacielskie relacje.

Okoliczności te nie podważają ustaleń, że to A. O. postanowiła założyć agencję towarzyską. W tym celu zamieściła wiele ogłoszeń w portalach internetowych „dla dorosłych”. Werbowwała do pracy kobiety, które przyjęły jej ofertę. Z tymi kobietami ustalała warunki pracy oraz ich wynagrodzenia, w tym stosunkową ilość wynagrodzenia za świadczoną usługę seksualną, którą musiały jej oddać. To oskarżona wynajęła i opłacała mieszkanie przy ul. (...) we W. oraz mieszkania w innych miastach Polski, gdzie były świadczone usługi seksualne. To oskarżona zatrudniała tzw. telefonistki, których zadaniem było odbieranie telefonów od osób zainteresowanych taką usługą i umawianie ich z kobietą, która akurat „była wolna”.

Kreowana w apelacji alternatywna wersja zdarzenia, że agencja towarzyska została założona nie dla czerpania korzyści z nierządu zatrudnionych w niej kobiet, ale stanowiła formę współpracy w celu zapewnienia bezpiecznego świadczenia usług seksualnych, nie znajduje oparcia i uzasadnienia w dowodach ujawnionych na rozprawie głównej.

Prawidłowych ustaleń sądu oraz oceny prawnej zachowania oskarżonej O. nie zmienia okoliczność, że z korzyści uzyskanych z nierządu kobiet zatrudnionych w agencji płaciła czynsz najmu, kupowała środki czystości, pościel, ręczniki. Wymienione ustalenia znajdują podstawę choćby w przywołanych wcześniej zeznaniach J. H. z 5.12.2017 r., która podała, że „A. opłacała mieszkanie, prześcieradła, środki czystości, ogłoszenia, świeczki”. Zachowanie oskarżonej nie stanowiło jednak formy ułatwiania uprawiania prostytucji właściwego dla przestępstwa kuplerstwa, ale wyłącznie zapewnienia czystego, higienicznego, przyjaznego świadczenia usług seksualnych.

Mając na względzie powyższe okoliczności należy stwierdzić, że zarzut błędnego ustalenia faktu, że A. O. kierowała zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu czerpanie korzyści z cudzego nierządu oraz zarzuty, że G. D., J. C., Ż. A. i T. N. czerpali z tego procederu korzyści majątkowe są bezzasadne. W tej kwestii argumenty przedstawione w apelacjach w najmniejszym stopniu nie podważają prawidłowych ustaleń sądu a quo.

Natomiast w apelacji A. O. i G. D. trafnie zarzuca się dowolne ustalenie korzyści uzyskanych z przestępstwa. W tej kwestii sąd a quo ustalił, że telefonistki przekazywały A. O. 70 zł od każdego klienta niezależnie od wykonanej usługi seksualnej przez kobiety zatrudnione w agencji. Prostytuujące się kobiety oraz telefonistki przelewały też na rachunek bankowy A. O. część wynagrodzenia za usługę. W ten sposób na rachunek oskarżonej w banku (...) przekazano 156.175 zł. W innym miejscu uzasadnienia wyroku wymieniony sąd stwierdza, że w okresie od 2010 r. do 5.12.2017 r. A. O. odniosła korzyść majątkową w łącznej kwocie 1.051.213 zł.

Nie wiadomo jednak w jaki sposób sąd ustalił wysokość tej kwoty, gdyż w tej kwestii nie ma żadnej wypowiedzi. Z dowodów ujawnionych na rozprawie głównej wynika, że telefonistki umawiały klientów. Ci płacili za usługę seksualną,

a kobiety wykonujące te usługi część zarobku oddawały A. O., która z tych pieniędzy opłacała telefonistki i T. N., czynsz najmu oraz kupowała środki czystości, pościel i inne rzeczy potrzebne do higienicznego uprawiania seksu. Nie wiadomo jednak ilu było takich klientów, a bez tego ustalenie korzyści odniesionej z przestępstwa jawi się jako dowolne, co zasadnie podniesiono w apelacji obrońcy tej oskarżonej. Ze względu na kierunek apelacji i zakaz reformationis in peius, takich ustaleń nie mógł dokonać sąd odwoławczy. Z tego względu sąd ad quem zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie II części rozstrzygającej, tj. występku z art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK i art. 65§1 KK obniżył do 156.175 zł. W efekcie, orzeczony w punkcie XXII części rozstrzygającej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną z popełnienia przestępstwa sąd odwoławczy obniżył do 156.175 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił również, że G. D. odniosła korzyść w wysokości 106.300 zł. I w tym wypadku, sąd nie uzasadnił w jaki sposób dokonał takiego ustalenia. Natomiast w apelacji skrupulatnie i precyzyjnie wyliczono, że G. D. uzyskiwała korzyść w wysokości 87.580 zł. Podzielając zarzut sformułowany w tej kwestii sąd odwoławczy zmienił wyrok w stosunku do tej oskarżonej w ten sposób, że wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie VI części rozstrzygającej, tj. występku z art. 204§2 KK w zw. z art. 12 KK i art. 65§1 KK obniżył do 87.580 zł, a orzeczony w punkcie XXII części rozstrzygającej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa obniżył także do 87.580 zł.

Niezasadny jest zarzut apelacji A. O. błędnego ustalenia, że ułatwiła A. K. (3) uprawianie prostytucji. Ustaleń co do tego czynu sąd pierwszej instancji dokonał na podstawie zeznań A. K. (3), która nie miała żadnego interesu w pomówieniu A. O.. Dlatego jej zeznania zostały uznane za wiarygodne, w przeciwieństwie do wyjaśnień A. O.. Okoliczności podniesione w apelacji nie wnoszą zaś żadnych istotnych elementów pozwalających na zmianę stanowiska sądu pierwszej instancji.

Natomiast trafny jest zarzut błędnego ustalenia, że A. O. wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 276 KK. Zważyć wszak należy, że występujące w typie czynu z art. 276 KK znamię „ukrywa” wymaga intencjonalnego zachowania sprawcy nakierowanego na ukrycie dokumentu, na umieszczenie go w niewidocznym miejscu, na schowaniu przed innymi. Sprawca ma podjąć określone działanie, ma coś uczynić, aby ukryć dokument. Nie może zachowywać się biernie, bo wtedy nie ukrywa niczego. Przechowywanie czy posiadanie dokumentu innej osoby nie świadczy więc o tym, że sprawca ten dokument ukrywa, a co najwyżej o tym, że nie ujawnił tego faktu. Nieujawnienie określonego faktu stanowi przejaw zaniechania działania, a zatem zachowania biernego. Z ustaleń sądu pierwszej instancji wynika zaś, że w czasie przeszukania mieszkania A. O. w dniu 5 grudnia 2017 r. znaleziono dowody osobiste na nazwisko: K. S., A. S. (2) i L. N. oraz prawo jazdy na nazwisko E. K. (2). Sąd ustalił, że dokumenty te zostały pozostawione przez wymienione osoby. Znalazła je oskarżona i zatrzymała u siebie.

Oceniając zachowanie oskarżonej należy więc powiedzieć, że po znalezieniu dokumentów wymienionych osób nie zawiadomiła ich bądź stosownych służb czy organów państwa o tym fakcie. Oskarżona zaniechała określonego działania. Oskarżona nie podjęła zaś żadnej czynności, aby ukryć znalezione dokumenty. Zwyczajnie odłożyła na półkę. Zasadnie więc w apelacji podnosi się, że prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące zachowania oskarżonej nie dają podstaw do uznania, że ukryła rzeczony dokumenty. Podzielając zarzut apelacji, sąd odwoławczy zmienił w tym względzie zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił A. O. od popełnienia czynu z art. 276 KK.

Niezasadna jest apelacja obrońcy T. N.. Twierdzenie, że odpowiedzialność karna za czyn z art. 258§1 KK może wystąpić jedynie wtedy, gdy rola sprawcy jest istotna, nie znajduje uzasadnienia w treści powołanego przepisu, ani wypowiedziach przedstawicieli dogmatyki prawa karnego i orzecznictwie sądów polskich. Podobnie twierdzenie, że T. N. nie popełnił czynu z art. 204§2 KK, gdyż nie otrzymywał pieniędzy od kobiet uprawiających nierząd, a dla jego odpowiedzialności nie ma znaczenia, że otrzymywał korzyści osobiste. Poza tym, oskarżony miał otrzymywać pieniądze za ochronę, której nigdy nie podjął.

Przede wszystkim należy stanowczo powiedzieć, że fakt, że T. N. spełniał funkcję ochrony mieszkań, w których były świadczone usługi seksualne przez kobiety zatrudnione przez A. O. nie budzi cienia wątpliwości, gdyż przyznała

to wymieniona oskarżona. Skarżący zaś błędnie utożsamia podjęcie się roli ochroniarza z wykonywaniem jakichś czynności ochronnych. Według skarżącego, T. N. nie był ochroniarzem, gdyż nie podjął żadnych interwencji. Przekornie można powiedzieć, że oskarżony nie musiał interweniować, gdyż informacja, że jest on ochroniarzem odstraszała potencjalnych agresorów. A z tego wynika, że spełniał on swoje zadanie w sposób nadzwyczaj skuteczny. Nieuprawnione jest zatem utożsamianie podjęcia się roli ochroniarza z wykonywaniem czynności interwencyjnych. Nie budzi wątpliwości też ustalenie, że za podjęcie się tej roli oskarżony był wynagradzany przez A. O. i otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 2000 zł.

Skarżący nie ma też racji kwestionując ustalenie, że T. N. czerpał korzyści z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji (...). Był wszak wynagradzany za pełnienie roli ochroniarza, a pieniądze na jego wynagrodzenie pochodziły ze środków, które A. O. otrzymywała od prostytuujących się kobiet. Oskarżona ta nie miała innego źródła utrzymania poza korzyściami otrzymywanymi z uprawiania nierządu przez zatrudnione przez nią kobiety. Z tych środków oskarżony czerpał korzyści w postaci wynagrodzenia za ochronę. W apelacji pomija się też ustalenie, że korzyści osobiste w postaci kontaktów intymnych z kobietami zatrudnionymi w agencji stanowiły formę wynagrodzenia jego pracy, a tym samym czerpania korzyści z nierządu tych kobiet. Wynika to z wyjaśnień A. O..

W efekcie prawidłowe są ustalenia sądu pierwszej instancji co do brania udziału przez T. N. w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierowała A. O. oraz ustalenia co do czerpania przez niego korzyści z cudzego nierządu, a także ocena prawna zachowania oskarżonego.

Sąd odwoławczy podzielił zarzuty rażącej niewspółmierności wymierzonych kar sformułowane w apelacjach A. O., G. D., J. C. i Ż. A.. Błędem sądu pierwszej instancji było ustalenie zbyt wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów przypisanych A. O. oraz przyjęcie wobec oskarżonych takiej samej stawki dziennej grzywny, bez uwzględnienia odniesionych przez nich bezprawnych korzyści oraz aktualnej sytuacji majątkowej każdej z nich. Korygując wymierzone oskarżonym kary, oprócz wysokości uzyskanych bezprawnie korzyści majątkowych sąd odwoławczy miał również na względzie, że G. D. ma obecnie 64 lata. Od dwóch lat jest w separacji. Pracuje w hotelu jako pomoc kuchenna zarabiając netto 2100 zł. Przyznała się do popełnienia zarzucanych jej przestępstw. J. C. ma 70 lat i jest wdową na emeryturze. Także przyznała się do zarzucanych jej przestępstw.

W konsekwencji, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony w stosunku do A. O. w ten sposób, że za czyn przypisany jej w punkcie I części rozstrzygającej, tj. występki z art. 258§3 KK, na podstawie art. 37 b KK wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Wobec obniżenia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie II części rozstrzygającej, tj. występkę z art. 204§2 KK w zw. z art. 12§1 KK i art. 65§1 KK do 156.175 zł sąd wymierzył jej za ten czyn, na podstawie art. 37 b KK karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Natomiast za czyn przypisany oskarżonej w punkcie III części rozstrzygającej, tj. występki z art. 204§1 KK w zw. z art. 12§1, na podstawie art. 37 b KK wymierzył jej karę miesiąca pozbawienia wolności oraz karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 85§1 KK, art. 86§1 i 2 KK oraz art. 87§2 KK sąd odwoławczy wymierzył A. O. karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności.

W stosunku do G. D. sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę grzywny wymierzoną za czyn przypisany oskarżonej w punkcie VI części rozstrzygającej, tj. występki z art. 204§2 KK w zw. z art. 12 KK i art. 65§1 KK obniżył do 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł.

W stosunku do J. C. sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonej za czyn przypisany w punkcie X części rozstrzygającej karę pozbawienia wolności obniżył do 6 miesięcy, a karę grzywny obniżył

do 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł a wymierzoną oskarżonej za czyn przypisany w punkcie XI części rozstrzygającej karę grzywny obniżył w ten sposób, że ustalił stawkę dzienną grzywny na 20 zł.

J. C. sąd odwoławczy wymierzył karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, z tym, że na podstawie art. 69§1 KK, art. 70§1 KK, art. 72§1 pkt 1 KK i art. 73§2 KK warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres roku próby, oddając oskarżoną pod dozór kuratora oraz zobowiązując do zawiadamiania kuratora o przebiegu okresu próby.

W stosunku do Ż. A. sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę grzywny wymierzoną oskarżonej w punkcie XIX części rozstrzygającej obniżył do 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł.

W pozostałym zakresie sąd utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do A. O., G. D., J. C. i Ż. A. oraz w stosunku do M. C. (1), M. K. (1), M. G. i T. N..

Mając to wszystko na względzie, orzeczono jak na wstępie.